

[Bundvad.]

nærmere på vore pensionstanker, må jeg henvise ham til vort forslag til beslutning nr. XVII, fremsat af hr. Helge Nielsen. Der får hr. Kai Moltke nærmere oplysninger; jeg kan ikke give dem her i dag.

Jeg vil gerne sige om tillægspensionen i øvrigt, at nok er der tale om afvisning og har hidtil været det, men jeg har bemærket hr. Valbaks kronik i Politiken i går og hr. Seierups svar derpå i dag og ligeledes i dag fru Grethe Philips bemærkninger om visse forbindelseslinjer. Der er altså alligevel ligesom en optøning, så vi mener, at vi nok skulle kunne arbejde os frem til et resultat både med hensyn til en forhøjelse af pensionerne gennem tillægspensionen med ensartede beløb, således som også de konservative har foreslået, og derefter med hensyn til en overbygning med en tjenestemandslignende pension til alle. Jeg er sikker på, at det arbejder tiden for. Når vi har foreslået 1970 som begyndelsestidspunkt, hænger det naturligvis sammen med, at så er den fulde folkepension indført, og de sidste, vi tager med i ordningen, er de mest velhavende. De kommer ind, mens der ikke bliver en øre ekstra til dem, der trænger allermost dertil. Der er for os en nøje sammenhæng imellem 1970 og tillægspensionen.

Med hensyn til spørgsmålet om de enlige mødre vil jeg gerne takke boligministeren for det svar, jeg fik. Jeg forstod, at ministeren var enig i, at man måtte lette de enlige mødres adgang til at opnå en bolig, og jeg henstiller, at man, som ministeren var inde på, overvejer, om det er betimeligt at gennemføre en ændring i boligloven for at nå dette resultat. Det kan ikke være rigtigt, at man alene tæller i personer; man må også kunne tælle i børn, og hvis børnetallet er det samme, hvor det drejer sig om en enlig mor og en familie, bør man give den enlige mor ligestilling.

Jeg vil også gerne igen understrege, at vi bør gøre noget mere for de enlige mødres uddannelsesmuligheder. Som hr. Kjær Ras-

mussen nævned, ligger dette spredt i lovgivningen, og vi må kunne stramme her, således at vi har en sikrere forvisning om, at mulighederne kan findes og anvendes. Jeg har en gang imellem en fornemmelse af, at man flækker en hel del her.

Vedrørende plejehjem nævned ministeren det meget, der bygges, og det er også rigtigt, at der er bygget ganske overordentlig meget. Men nu fik vi, som ministeren også nævned, Holstebroundersøgelsen, der siger os, at der er meget større behov, end vi tidligere har regnet med. Jeg lægger vægt på, at vi bruger omsorgsloven så langt, som vi kan, for at pensionisterne kan blive i deres eget hjem, at vi hjælper dem med indretningen af boligen og hjemmehjælp og på forskellig anden vis, sådan at de kan blive hjemme. Men alligevel stiger behovet for plejehjem, og derfor vil vi lægge pres på, så der bliver bygget noget mere.

Jeg vil sætte et spørgsmålstegn ved finansieringsbestemmelserne, hvad angår plejehjem; mon vi ikke kunne ændre dem? I øjeblikket er det sådan, at private skal ud med raslebøssen og skaffe 6 pct. for at kunne bygge plejehjem. Det hæmmer plejehjemsbyggeriet i overordentlig grad, og vi står over for at skulle opsuge et stigende behov, samtidig med at vi, som fru Grethe Philip var inde på det, i højeste grad trænger til at få saneret noget af det, vi har og anvender i dag. Derfor rejser jeg spørgsmålet: kan vi ikke skaffe en finansieringsform, så vi kommer uden om denne privatfinansiering af de 6 pct.? Det er ikke det mest tiltalende, synes jeg, at man skal rasle sig frem, for at vi skal kunne pleje vore egne gamle; vi gør det jo ikke for sygehusenes vedkommende.

Med hensyn til boligforholdene i øvrigt for visse sociale grupper er det jo klart, at jo mere socialt byggeri vi kan få, jo mere har vi mulighed for at tildele de grupper, og derfor mener vi, at hvis vi kan få de 18.000 boliger bygget, er det en fordel også for dem.